

erede Medlem fremsatte en Sætning, som jeg ikke kan Andet end tiltræde. Han erkjender nemlig Rigtigheden af den Grundsætning, at man burde benytte de gode Aar i Landet til at bøde paa de magre og til at opsamle Noget for de tilkommende mulig ugunstige Aar. Jeg vil ikke fortabe mig i den sidste Del af denne Sætning, men jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at dersom det erede Medlem virkelig erkjender, at der er Anledning for os til i et godt Aar at bøde paa de foregaaende magre og ugunstige, saa har han her netop den bedste Leilighed til at vise sin Theori i Praxis. Thi, som jeg senere skal omtale, naar jeg kommer til at svare det erede 5te kongevalgte Medlem (Andræ), saa er det netop, fordi de foregaaende Aar have været saa magre, at vi nu skulle i de gode Aar gaa til at bøde paa de Guller, som de magre Aar have slaaet i vor Statsformue. — Med Hensyn til, hvad det samme erede Medlem anførte om Nyttens af at have en stor Gjæld, eller rettere om det Usskadelige i at have en saadan, skal jeg gjøre det erede Medlem opmærksom paa, at ganske vist beror et Lands Kredit ingenlunde blot paa Størrelsen af dets Gjæld, og ganske vist er der mange andre Momenter, som ligeledes derved maa komme med i Betragtning, men jeg tør dog paa den anden Side sige, og han vil finde det bekræftet ved at tage Hensyn til de største og mest udviklede Nationers Forhold, at, hvor der er et velordnet Finantsvæsen — gode Finantsier, som man siger — og derhos Gjæld, der er det en af Finantsbestyrelsernes Bestræbelser, hvorved de tro at befæste deres Kredit, at formindste Gjælden. Ja, der er jo endog Lande, som f. Ex. Nordamerika, der have stiftet en ganske umaadelig Gjæld, hvor man ikke desto mindre stræber efter at afbetale den og at afbetale den i meget kort Tid, og noget Eignende vil det erede Medlem finde meget udpræget og udviklet i Englands, i Preussens og i Frankrigs finantsielle Historie. Dette er altsaa en Grundsætning, som maa siges at være anerkjendt netop i de Stater, der nyde den største Kredit, men paa hvilken dog i Særdeleshed Smaa-stater bør lægge en særlig Vægt, thi det er netop for dem af en stor Betydning, af sær-

deles stor Bigtighed, naar de skulle ty til Krediten, at det da er almindelig anerkjendt, at de bestræbe sig og virksomt bestræbe sig for at formindste den Gjæld, som de have været nødte til at stifte i de slemme Aar, de have haft.

Jeg vender mig nu til det erede 5te kongevalgte Medlem (Andræ), og jeg maa da begynde med at gjøre den Bemærkning overfor ham, at jeg ingenlunde har misforstaaet det erede Medlem i den Grad, som han troede at have opdaget. Jeg har meget vel opfattet, at det erede Medlem i sit tidligere Foredrag antillede en Sammenligning imellem det her foreliggende Finantsaar og de nærmest foregaaende Finantsaar, og at han viste, at, medens der i de foregaaende Aar var en Underbalance af 2 Millioner hvert Aar i Gjennemsnit (Andræ: Nei!) eller dog henimod (Andræ: Kun nominelt!), saa var der derimod i det nu foreliggende Forslag en meget mindre Underbalance. Men her er det netop, at jeg siger, at det af mig hævdede Hensyn til de magre Aar kommer i Betragtning. Det er netop Feilen, at vi i de foregaaende Aar har haft en saa slet Balance, hvad det erede Medlem ved forekommende Leilighed bestandig har søgt rettet. Jeg har ikke haft den Værdi i de foregaaende Aar at høre det erede Medlems Foredrag her om disse Spørgsmaal, og det er jo kun, naar man hører dem, at den Slags Foredrag ret prente sig i Ens Erindring; ved Gjennemlæsning taber man let Noget ud af Hukommelsen. Men det staar dog fuldkomment klart for mig, at, forsaavidt det erede Medlem gaar ud fra, at vi i de nærmest foregaaende 4 Aar ere gaaede nogle Millioner tilbage, da er jeg ganske enig med ham deri. Og, hvad jeg nu særlig maa bemærke, det er, at det netop efter min Mening er fordærveligt at gaa saaledes tilbage, og at det derfor er paa Tide, at vi ikke alene sætte en Stopper derfor og tage Skeen i en anden Haand, men at vi ogsaa, om muligt, søge at bøde Noget paa det, som vi i de foregaaende daarlige Aar have sat til. — Jeg vil dernæst sige til det erede Medlem, at, naar han særlig henledede Opmærksomheden paa Reservecfondens Størrelse,